

BLEIBURŠKA TRAGEDIJA U POVIJ

**BIO JE TO BRITANSKI
GENOCID
NAD 330.000
HRVATA**

ESNIM DOKUMENTIMA

I PARTIZANSKI

Kada je hrvatska vojska, povjero-vavši Britancima, položila oružje, parti-zanski komesar, lički Srbin Milan Basta, izdaje zapovijed za likvidaciju. Muškarci, žene i djeca padali su u svežnjevima dok su partizani kosili svojim mitra-ljezima lijevo-desno po otvorenome polju

Jedan očevidac, Jure Raguž, izjavljuje da je u svojoj blizini vidio očajnoga hrvatskog časnika kako ustreljuje svoje dvoje male djece, dječaka i djevojčicu, potom suprugu i zatim sama sebe

Ukomunističkoj Jugoslaviji postojale su tabu teme čije je samo spominjanje pobudivalo sumnju na neprijateljstvo prema vlasti. Cijela državna i partijska mašinerija pridonosila je organiziranim nepoznavanjima tih tema i organiziranim nekajanju za njih. Jedna od tih tabu tema bio je i Bleiburg. No kao što je rekao kardinal **Josip Bozanić** u svome govoru na Bleiburgu, hrvatski narod ima pravo doznati istinu o stradanjima vlastitoga naroda na Bleiburgu i Križnom putu gdje su počinjeni masovni zločini sa znanjem, privolom i naredbom najvišega državnog vrha komunističke Jugoslavije.

ŠTO SE DOGODILO NA BLEIBURGU 14., 15. I 16. SVIBNJA 1945.?

Dana 4. svibnja 1945. započeo je egzodus velikog dijela hrvatskih oružanih snaga i hrvatskih civilnih osoba prema zapadu kako bi se predali saveznicima pred nastupajućim partizanskim komunističkim snagama. Prema britanskom vojnog arhivu (war office no. 1704465) kod Bleiburga na austrijsko-jugoslavenskoj granici primicalo se ukupno 200.000 hrvatskih vojnika, koji su štitili i pratili oko 500.000 civilnog pučanstva koje se htjelo prebaciti na englesko područje da bi se predali i stavili pod britansku zaštitu. Ovaj

veliki dio izbjeglica pristigao je na Loibaško polje pred Bleiburgom u popodnevnim satima 14. svibnja. Tu je zapovjedništvo HOS-a na čelu s generalom **Herenčićem** stupilo u kontakt sa zapovjedništvom tamošnje britanske postrojbe i izjavilo da su se došli predati britanskoj vojsci i staviti pod njihovu zaštitu civilno pučanstvo. Britanski zapovjednik rekao je da je obavijesten o hrvatskom dolasku, da će sutra Hrvati moći krenuti dalje prema zapadu i da mogu zadržati svoje oružje. Međutim, sutradan 15. svibnja cijela se situacija na terenu izmjenila. Do obrata je došlo nakon što je **Harold MacMillan**, politički savjetnik vrhovnog savezničkog zapovjednika za Sredozemlje feldmaršala **Harolda Alexandra**, sa sjedištem u Caserti kraj Napulja, i izravno odgovoran predsjedniku britanske vlade **Winstonu Churchillu**, 13. svibnja 1945. u Klagenfurtu usmeno zapovjedio zapovjedniku 5. korpusa britanske 8. armije generalu **Charlesu Keightleyu** da „veliki broj otpadničkih jugoslavenskih trupa, izuzev četnika, izruči jugoslavenskim partizanima.“ Ta je zapovijed bila u suprotnosti sa obećanjem koje je dao feldmaršal Alexander da će saveznici primiti u zarobljeništvo hrvatske vojниke nakon što ovi njima predaju svoje oružje. Ovo je obećanje dao Alexander predstavniku Svete Stolice kada je papa **Pio XII.**, zamoljen od kardinala **Stepinca**,

intervenirao kod savezničkog zapovjednika da spasi hrvatski narod u bijegu.

Da je nakana zapovjedništva partizanske vojske bila spriječiti predaju hrvatskih izbjeglica saveznicima, svjedoči i sljedeća brzojavna zapovijed **Josipa Broza Tita** kao vrhovnog zapovjednika te vojske, koju je on poslao 13. svibnja 1945. godine, dakle nakon završetka rata. Taj brzojav glasi: “Treća armija izyještava da se na prostoru Konjice-Šoštanj prema Dravogradu nalazi grupa ustaša i nešto četnika, ukupno preko 50.000 ljudi. S njima se nalaze **Pavelić, Maček**, hrvatska vlada i veliki broj zlikovaca. Pokušavaju preko Dravograda predati se Englezima. Jedna Kostina divizija drži prostoriju Neravosinrodo, a druga je kod Šentilja presekla cestu Velenje i Dravograd. Treba da najhitnije krenete sa vašim snagama iz rejona Celja pravcem Šoštanj- Slovenj Gradec, kako bi koncentrisali napad na uništenje ove grupe. Tito.“ (Izvornik ovoga brzojava nalazi se u „Vojno-istorijskom institutu“ u Beogradu). Dodajmo ovome izjavu Titovog generala **Koste Nađa**, čija je treća armija bila odgovorna za sudbinu hrvatskih vojnika i civila koje je britanska vojska u Austriji predala Titovim partizanima. U beogradskom tjedniku „Reporter“ od 13. siječnja 1985. (str.26.) Nađ izjavljuje, da je 150.000 protivnika vlasti palo u njegove ruke i da su ih

„prirodno, na kraju likvidirali“. Nađ dodaje da je odmah javio Titu o ovom „uspehu“, i da je to bio „zadnji ratni izveštaj u Drugom svetskom ratu“.

No vratimo se pregovorima na Bleiburgu. Zapovjednik 8. britanske armije koja je okupirala te dijelove Austrije bio je general sir **Richard McCreery**, a zapovjednik britanskog 5. korpusa bio je general Charles Keightley. Dvije hrvatske armije, koje su se s civilnim pučanstvom povlačile prema britanskim trupama u Austriji, imale su 13. svibnja 1945. godine 17 divizija (preko 200.000 ljudi). U 9 sati 14.5.1945. hrvatski časnik za vezu židovskog podrijetla **Deutsch-Maceljski** ponudio je Britancima predaju tih dviju hrvatskih armija zajedno s civilnim

pučanstvom. Treba napomenuti da je Drugi svjetski rat već bio završen. Britanci su otezali s pregovorima sve dok partizanski pregovarač, komesar **Milan Basta**, i britanski pregovarač, brigadir **Patrick Scott**, nisu uspjeli prevariti i prijetnjama prisiliti generala Herenčića da hrvatska vojska položi svoje oružje i da podigne bijele zastave predaje. Predaja komunistima započela je 15. svibnja u 16 sati. Time je zapovijed MacMillana i Harolda Alexandra o izručenju Hrvata Titovim komunistima bila izvršena. Prema izvješću očevidca, dominikanskog redovnika **Drage Kolimbatovića**, za vrijeme predaje engleski su vojnici ležali po rubovima livade uz mitraljeze okrenute prema Hrvatima. Kolimbatović nastavlja: „Uslijedilo je gorko

iskustvo koje smo mogli očekivati od divljih Bušmana, a ne od kulturnih Engleza. Njihovi vojnici, pod izlikom provjeravanja ne skrivamo li kakvo oružje, izvršili su pravu pljačku. Oteli su svu zlatnину i sve dragocjenosti što su ih pojedinci nosili sa sobom da im pri dolasku u strani svijet posluži kao daska spasa“. Kolimbatović sažimlje ponašanje Britanaca rečenicom: „Umjesto utočišta, u Englezima nađosmo krvnike.“ (Citirano iz tjednika „Glas Koncila“ od 13. 5. 2007.). Da britansko vjerolomstvo bude još veće, feldmaršal Alexander šalje Titu strogo povjerljiv brzojav 16. svibnja, dakle dan nakon predaje Hrvata jugoslavenskim komunistima, da bi Britanci željeli predati hrvatske zarobljenike Titu i pita

Britanski vojni zrakoplovi nadljeću Bleiburško polje nakon izručenja hrvatskih zarobljenika

*Harold MacMillan
i Josip Broz Tito*

Harold MacMillan,
politički savjetnik
vrhovnog savezničkog
zapovjednika,
feldmaršala Harolda
Alexandera,
dana 13. svibnja 1945.
u Klagenfurtu usmeno
je zapovjedio
zapovjedniku
5. korpusa britanske
8. armije generalu
Charlesu Keightleyu
da „veliki broj
otpadničkih jugo-
slavenskih trupa,
izuzev četnika, izruči
jugoslavenskim
partizanima.“

Tita, slaže li se on s tim prijedlogom. Tito mu odgovara 17. svibnja da je primio njegov brzojav o ponudi predaje 200.000

„Jugoslavena“ i da se sa zahvalnošću slaže s tim prijedlogom. Sve se ovo događa nakon što su Hrvati već bili predani Titovim komunistima i mnogi od njih već pobijeni.

POBIJENI 189.000 U SLOVENIJI, A U KOLO- NAMA SMRTI JOŠ 144.500

Što se pak događalo na sam dan predaje 15. svibnja 1945.? Kada je hrvatska vojska položila oružje i kada su partizani bili sigurni da se njihove žrtve više ne mogu braniti i da Britanci ne namjeravaju intervenirati (Britanci su, naime, zaprijetili da će bombardirati hrvatsku vojsku i civile ako odmah ne polože oružje), partizanski komesar, lički Srbin Milan Basta, izdaje zapovijed. Što je nakon toga uslijedilo, mogu opisati samo oni koji su bili nazočni tom apokaliptičkom ubijanju. Evo svjedočanstva jednog očevida:

„Muškarci, žene i djeca padali su u svežnjevima dok su partizani kosili svojim mitraljezima lijevo-desno po otvorenome polju. Vrlo brzo je toliko ljudi bilo pobijeno da su se partizani usudili spustiti među preživjele pa su ih s vidljivom nasladom stali na smrt tući, udarati čizmama i probadati baju-netama“. (Izjava očevida Teda Pavića, u knjizi „The minister and the massacres“ Nikolaja Tolstoja, London 1986., str. 104.). Jedan drugi očevidac, Jure Raguz, izjavljuje da je u svojoj blizini vido očajna hrvatskog časnika kako ustreljuje svoje dvoje male djece, dječaka i djevojčicu, potom suprugu i zatim sama sebe (*isto mjesto citata*). Kada je 16. svibnja bio dovršen pokolj na Bleiburgu, preostala masa razoružanih i prestrav-

*Hrvatski izbjeglice
još ne slute što ih očekuje*

ljenih Hrvata bila je gonjena u Jugoslaviju prema stratištima Kočevskog roga i dalje u kolonama smrti na Križni put. Slovenac Franc Perme u svojoj dokumentarnoj knjizi „Prešućeni grobovi i njihove žrtve“ dokazuje, da je u prvim danima nakon završetka Drugoga svjetskog rata samo na području Slovenije, dakle izvan austrijskog Bleiburga, pobijeno 189.000 Hrvata, i daljnjih 144.500 Hrvata da je pobijeno u kolonama Križnoga puta od slovensko-hrvatske do rumunjske granice. Što se pak tiče Kočevskog roga, „Slobodna Dalmacija“ od 12. rujna 1999. donosi izjavu Alberta Svetine, prvog partijskog sekretara zloglasne OZNE (poslije UDBE) za Sloveniju od 1944. do svibnja 1945., koji je posvjedočio da su na Kočevskom rogu komunisti pobili najmanje 40.000 osoba, muškaraca, žena i djece. Među egzekutorima na Kočevlju osobito se isticala četa od 60 do 70 pripadnika 26. dalmatinske divizije, koja je bacala žrtve u duboke provalije, neke žive i ruku vezanu žicom, a druge već ubijene. Na čelu te čete bio je kapetan Nikola Maršić. Zamjenik komesara ove jedinice bio je Albe-

rt Štambuk, a toj je jedinici pružala zaštitu 11. dalmatinska brigada.

Prema izjavi jednog očevidca, mladog partizana, pripadnika 11. dalmatinske brigade, za vrijeme njegova boravka od 8 dana na Kočevlju 30- 40.000 zarobljenika bilo je zaklano i bačeno u dvije obližnje planinske gudure. Prema svjedočenju slovenskog referenta OZNA-e **Zdenka Zavadlava**, na Kočevskom rogu se osobito u ubijanju Hrvata isticala grupa na čelu sa **Simom Dubajićem**. Zavadlav kaže da je naredba da treba ubijati

neprijatelje bez suđenja stigla sa samoga vrha, jer da „revolucija još traje.“ (*Nedjeljni jutarnji* od 25.5.2003.). Napomenimo da je britanski general Keightley također predao Titu 24.5.1945. i one Hrvate koji su bili smješteni kao izbjeglice u Viktring kampu u Austriji. Vjerljivo nakon saznanja za masovna smaknuća i masake koje je počinila nad izručenim Hrvatima Titova vojska, feldmaršal Alexander izdaje zapovijed 4. lipnja 1945. o tzv. „novoj armijskoj politici glede Jugoslavena koja se odmah mora primijeniti, u kojoj naređuje da se ni jedan Jugoslaven na smije vratiti u Jugoslaviju ili biti izručen jugoslavenskim trupama protiv svoje volje i da će svi oni Jugoslaveni koji su nosili oružje protiv Tita biti tretirani kao osoblje koje se predalo i biti poslati u Viktring kamp u Austriju. No za mnoge „Jugoslavene“, vojnike i civile, ova je Alexanderova grižnja savjesti došla prekasno.

KOJI SU ZLOČINI POČINJENI NA BLEIBURGU?

Postavlja se pitanje pravne kvalifikacije kaznenih djela koja su počinile britanske i jugoslaven-

sko-komunističke vlasti na Bleiburgu i odgovornosti za ta djela. Iako je na Bleiburgu počinjen tek jedan mali dio onih zločina koje su komunistički partizani počinili nakon Bleiburga na Kočevskom rogu, marševima smrti nazvanima Križni put, i na mnogim drugim mjestima, ovdje ćemo se zadržati na zločinima počinjenim na Bleiburgu. Čin britanskih zapovjednika u izručenju na Bleiburgu hrvatske vojske i civila koji su im se predali, gotovo nema presedana u povijesti civiliziranih naroda i protivan je svim propisima međunarodnog konvencijskog i običajnog ravnog prava. Činom predaje na Bleiburgu hrvatska je vojska stekla status ratnih zarobljenika Velike Britanije, a hrvatski civili status tražitelja azila pa su stoga nastala uzajamna prava i obveze koje predviđa međunarodno pravno. Ti su odnosi bili osobito regulirani Ženevskom konvencijom od 27. 7. 1929. godine: „O postupanju s ratnim zarobljenicima“, koja je tada bila na snazi, i koju su, među ostalima, potpisali Velika Britanija i ostali sudionici Drugoga svjetskog rata. U siječnju 1943. toj je konvenciji pristupila i Nezavisna Država Hrvatska putem

Hrvatski izbjeglice nadomak Bleiburga

Stravični prizori iz Hude jame

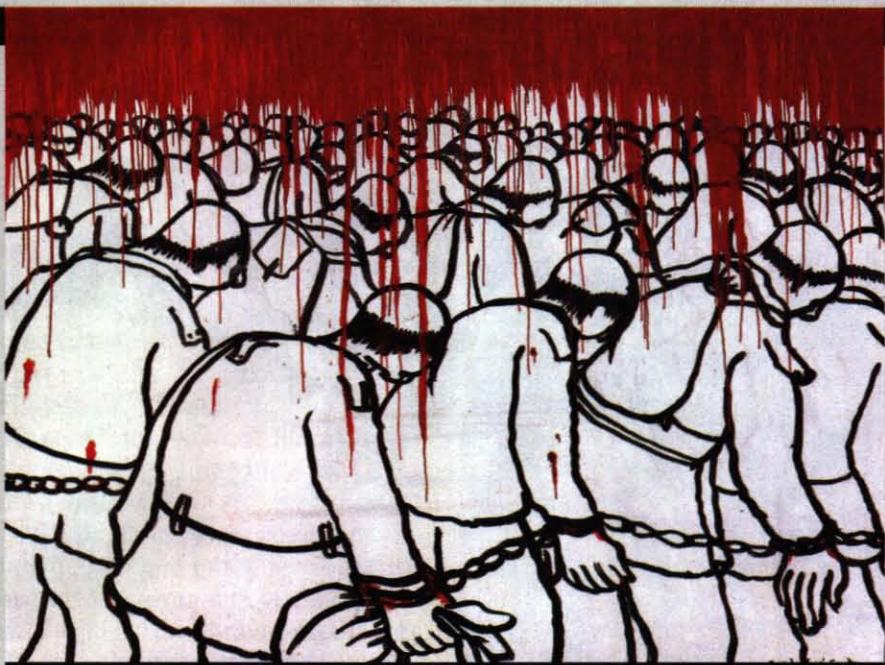
za to nadležnog savezničkog vijeća Švicarske. Sukladno propisima te konvencije Velika Britanija bila je dužna brinuti se za životnu sigurnost svojih hrvatskih ratnih zarobljenika, zaštititi ih protiv nasilnih čina (čl.2.) i smjestiti u krajeve dostatno udaljene od područja borbe da budu izvan pogibelji (čl.7.). Ne stoji eventualni prigovor da Velika Britanija nije imala spomenutu obvezu jer da ona nije formalno priznavala Nezavisnu Državu Hrvatsku budući da je Velika Britanija bila propisno obaviještena o pristupanju Nezavisne Države Hrvatske ovoj konvenciji na temelju čega je za nju nastala bezuvjetna međunarodnopravna obveza prema zarobljenim vojnicima te države supotpisnice. Velika Britanija bi se možda mogla poslužiti jednom drugom okolnošću u opravdanju svoga čina izručenja predanih Hrvata Titovim partizanima. Citirana je Ženevska konvencija bila donekle jednostrano izmijenjena odlukama koje su tijekom rata donijele četiri velesile, SAD, Velika Britanija, Sovjetska Rusija i Francuska. Prema ovim izmjenama tzv. ratni krivci koji bi se mogli naći među ratnim zarobljenicima,

Slovenac Franc Perme u svojoj dokumentarnoj knjizi „Prešućeni grobovi i njihove žrtve“ dokazuje da je u prvim daniма nakon završetka Drugoga svjetskog rata samo na području Slovenije, dakle izvan austrijskog Bleiburga, pobijeno 189.000 Hrvata, i dalnjih 144.500 Hrvata da je pobijeno u kolonama Križnoga puta od slovensko-hrvatske do rumunjske granice

mogli bi se izručiti za suđenje i kažnjavanje svakoj savezničkoj državi koja bi to zatražila.

Nakon završetka rata SAD, Velika Britanija, Sovjetska Rusija i Francuska dana 8.kolovoza 1945. u Londonu su sklopile „Sporazum o postupku i kažnjavanju glavnih ratnih krivaca Osovine“, uz koji je donesen i Statut. Tome sporazumu je kasnije pristupila i komunistička Jugoslavija. Sporazumom je uspostavljen „Međunarodni vojni tribunal“ da sudi onim ratnim krivcima „čiji se delikti ne mogu lokalizirati na pojedine zemlje“ (čl. 1.). Taj je londonski Statut za „Međunarodni vojni tribunal“ kasnije u ožujku 1947. godine odobrila i Opća skupština UN. No ni ova izlika nije održiva. Ponajprije, u času kada je hrvatska vojska bila izručena Titovim partizanima (sredina svibnja 1945.) nije još bio sklopljen spomenuti londonski sporazum niti je nastupila bilo koja okolnost koja bi derogirala odredbe ženevske konvencije iz 1929. godine o postupanju s ratnim zarobljenicima. Osim toga, Velika Britanija nije izručila Titovim komunistima pojedine osobe za koje je postojala sumnja da su „ratni krivci“, nego je ekstradirala sve hrvatske ratne zarobljenike i zajedno s njima civilno pučanstvo koje je tražilo azil. Da su Englezi i prije izručenja na Bleiburgu znali da Titovi komunisti ubijaju sve one za koje misle da će biti prepreka njihovoj vladavini, svjedoči, među ostalim, i izvješće koje je engleski veleposlanik u Vatikanu poslao svome ministru vanjskih poslova **Anthony Edenu** 11. svibnja 1945., dakle četiri dana prije bleiburškog izručenja Hrvata.

U izvješću stoji i sljedeće: „Ubrzo nakon okupacije svakog grada i sela partizani su uveli strašnu diktaturu komunističke partije. Počeli su s likvidacijom svih sum-

Ivan Lacković Croata:
Zdravo Europo Hrvati što će umrijeti pozdravljaju te

**NEVINE ŽRTVE
TRAŽE OSVETU**

Partizanski plakat Ede Murtića koji poziva na mržnju i osvetu

njivih elemenata ili onih koji su im se činili dovoljno sumnjivima.“ U tome izvješću od 16 stranica britanski veleposlanik opisuje pokolje u Dubrovniku, Metkoviću, Ljubuškome, Makarskoj, Mostaru, Širokom Brijegu i Sinju. Veleposlanik navodi da su ta ubijanja bez suđenja i presude bila unaprijed planirana („Hrvatsko slovo“ od 1.12.2006.). Pa ipak, nepuna četiri dana nakon toga saznanja Britanci na Bleiburgu šalju hrvatske zarobljenike i azilante Titovim partizanima u sigurnu smrt.

TITO: "TREBALO JE PUSTITI SRBE DA SE ZADOVOLJE!"

Odgovornost britanskih vojnih vlasti za pokolj Hrvata koji je na Bleiburgu nakon izručenja uslijedio i koji se nastavio nakon toga na Križnom putu diljem Jugoslavije ne umanjuje ni u čemu kaznenu odgovornost partizanske vojske i njezinih zapovjednika. Nema sumnje da su partizanska vojska i njezini zapovjednici odgovorni za ratne zločine i zločine protiv čovječnosti kršenjem odredaba međunarodnog ratnog prava. No postavlja se pitanje jesu li oni izvršili time i zločin genocida nad Hrvatima? Prema riječima bivšega predsjednika **Mesića**, koje je izrekao na skupu u Jasenovcu 2005. godine, „ubijeni na Bleiburgu su žrtve, ali nisu nevini za druge zločine.“ Pitamo se, koja to krivnja tereti djecu, žene, starce i mnoge hrvatske vojниke, od kojih su neki bili tek vojni pitomci, koji su ubijeni na Bleiburgu, Kočevskom rogu i na Križnom putu, tako da oni – prema izjavi bivšeg predsjednika Mesića – nisu nevini za druge zločine? Isto tako nevjerojatno zvuče riječi Stjepana Mesića izgovorene 2007. godine da su na Bleiburgu pobijeni oni koji su odgovorni za Jasenovac. Iako se

■ moraju osuditi ustaški zločini počinjeni u Jasenovcu, kao i partizanska zlodjela počinjena u tome istom Jasenovcu nakon pada NDH, tvrditi da su civili, žene i djeca i svi oni hrvatski vojnici koji su pobijeni na Bleiburgu i nakon Bleiburga, odgovorni za ustaške zločine u Jasenovcu, netočno je i uvrjedljivo za te ubijene ljude.

No vratimo se pitanju, je li na Bleiburgu i onome što je nakon njega uslijedilo, počinjen genocid? Prema Konvenciji o genocidu iz 1948. godine, genocid je napad na određenu rasu, naciju, etničku ili vjersku skupinu s namjerom da se ista eliminira ili smanji u broju, ubijajući ili ozbiljno ranjavajući znatan broj njezinih članova ili pristaša ili izlažući ih uvjetima za koje se računa da će uništiti ili smanjiti taj kolektivni entitet. Za zločin genocida je, dakle, potreban **zločinački čin i zločinačka namjera da se ljudi unište baš kao pripadnici** (među ostalim) **određenog naroda**. A to se upravo dogodilo na Bleiburgu, Kočevlju, Križnome putu, Macelju i mnogim drugim do sada otkrivenim i neotkrivenim masovnim stratištima diljem naše zemlje. Dogodilo se ono, što je srpski veleposlanik u Washingtonu **Fotić** rekao **Bogdanu Radici** za vrijeme Drugoga svjetskog rata, da poslije rata treba pobiti barem milijun Hrvata, da bi se uspostavila „biolo-

Kolona hrvatskih zarobljenika prolazi Koprivnicom

ška ravnoteža sa srpskim žrtvama“, i što je Tito odgovorio 1959. na Brijunima **Ivanu Meštroviću**, kada mu je ovaj postavio pitanje u svezi s masovnim pokoljima Hrvata u proljeće i ljetu 1945. godine. Odgovor Tita je glasio: „To se nikako nije moglo izbjegći. Trebalo je pustiti da se Srbi izdovolje.“ Poznata je i ona rečenica **Milovana Đilasa** o nevinim hrvatskim žrtvama komunizma, da su oni morali umrijeti da bi Jugoslavija mogla živjeti. Jedina „krivnja“ većine žrtava bleiburškoga pokolja i onih drugih koji su nakon njega uslijedili bila je pripadnost žrtava hrvatskome narodu.

Nema, stoga, dvojbe, da se tu radi o kvalifikaciji zločina genocida.

UMJESTO ZAKLJUČKA

U cijeloj ovoj tragediji hrvatskoga naroda upada u oči jedna povijesna ironija. Hrvati su jedini europski narod koji je u svojoj novijoj povijesti krenuo sa zapada Europe prema istoku, kada su nakon Prvoga svjetskog rata razvrgnuli državnopravnu svezu sa srednjoeuropskom tvorevinom Austro-Ugarskom Monarhijom, i pohitali u državnu svezu sa svojim istočnim susjedima, u skladu sa željom, među ostalima, i britanskih

Među egzekutorima na Kočevlju osobito se isticala četa od 60 do 70 pripadnika 26. dalmatinske divizije koja je bacala žrtve u duboke provalije, neke žive i ruku vezanih žicom, a druge već ubijene.

Na čelu te čete bio je kapetan Nikola Maršić. Zamjenik komesara ove jedinice bio je Albert Štambuk

krojača poslijeratne neprirodne zemljopisne karte Europe. Kasnije su, kao nacija u bijegu od tih istih istočnih susjeda, pokucali na vrata zapada da se spase, s ishodom koji su u Bleiburgu doživjeli, gdje ih je opet britanska politika izručila u smrt istočnim susjedima, sada ne Karađorđevim monarhistima, nego Titovim komunistima. Stoga prikaz bleiburške tragedije i drugih masovnih stratišta Hrvata nakon završetka Drugoga svjetskog rata nije nepotrebno okretanje prošlosti, nego raščišćavanje povijesne istine, što je zahtjev pravednosti i preduvjet kolektivne moralne katarze, bez čega nema zdravog demokratskog društva. Pomirba među Hrvatima, koja je nužno potrebna bez obzira na njihova politička i svjetonazorska uvjerenja, može uslijediti tek nakon otkrivanja istine, a ne njezinim prikrivanjem jer je zločin prešućivati zločin.

Zarobljenički logor u Maksimiru

Obavijest Počasnog bleiburškog voda:

SREDIŠNJA KOMEMORACIJA ŽRTVAMA BLEIBURŠKE TRAGEDIJE

**U SUBOTU - 15. SVIBNJA 2010.
NA BLEIBURŠKOM POLJU**

Središnja komemoracija povodom 65. obljetnice bleiburške tragedije održat će se u subotu 15. svibnja 2010. na Bleiburškom polju u Austriji. Komemoracija, pod pokroviteljstvom Hrvatskog sabora, započet će u 11.00 sati kod groba hrvatskih vojnika na mjesnom groblju u Unterloibachu te će se nastaviti procesijom do Bleiburškog polja. Točno u 12.00 sati, uz izravni prijenos Hrvatske radio televizije i Hrvatskog katoličkog radija, započet će službeni dio komemoracije na Bleiburškom polju. Nakon intoniranja hrvatske himne „Lijepa naša“ i pozdravnih govora, u ime Počasnog bleiburškog voda, Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine i Hrvatskog sabora te molitve za žrtve bleiburške tragedije islamske vjeroispovijedi, novoizabrani sisački biskup Vlado Košić predvodit će Svetu misu. Komemoracija će završiti oko 14.00 sati polaganjem vijenaca uz spomenik bleiburškim žrtvama na Bleiburškom polju.